

5. søndag efter trinitatis 2. tekstrække.

”Bare kom som du er, og vær dig selv!” Nogenlunde sådan sagde en veninde til mig fornyelig, da hun ringede og inviterede mig til noget tøse tam-tam. Bare kom som du er og vær dig selv. Det lyder jo umiddelbart ret tilforladeligt og afslappende sådan at komme som man er og være sig selv. Men er det nu overhovedet så ligetil, som man skulle tro? For hvem er jeg? Og hvordan og hvornår er jeg mig selv? Når min veninde siger: ”Vær dig selv”, hvem mener hun så, at jeg er? Hvem er jeg? Og hvem mener andre mennesker, at jeg er?

Det er vel et spørgsmål, der til alle tider har optaget mennesker, og det er også det spørgsmål, Jesus stiller sine disciple i den tekst, vi er samlet om her i dag. Han spørger: ”Hvem siger I, at jeg er?” Når det er Jesus, der stiller spørgsmålet så får svaret naturligvis en lidt anden karakter, nemlig bekendelsens eller afvisningens karakter. Men det svar, vi giver på, hvem Jesus er, bliver jo også bestemmende for det svar, vi kommer til at give på, hvem vi selv er. Det skal jeg komme tilbage til. Men først vil jeg gerne se lidt nærmere på min venindes bemærkning: Bare kom som du er, og vær dig selv. Vær dig selv? Hvem er jeg overhovedet? Og hvordan er man i grunden sig selv? Jeg prøvede at google udsagnet ”vær dig selv”. Og så kom der ironisk nok som det første hit en hjemmeside op, der hed www.branding4you. Da jeg prøvede at gå ind på den, så stod der som det første følgende: ”Når du skal udvikle dit personlige brand, er du nødt til at træde i karakter og være dig selv”. For mig at se er der noget nærmest naturstridigt ved på en og samme tid at skaffe eller skabe sig et brand for sig selv - og så at være sig selv. Men det får være. Klogere blev jeg ikke. Måske snarere mere forvirret bare på et andet plan. Vær dig selv. Jo tak. Men igen: hvem er jeg? Spørgsmålet har det med at blive særligt påtrængende, når vi står ved vigtige overgange i vores liv. Når vi kommer i puberteten. Når vi bliver forelskede. Når vi evt. bliver gift og måske skilt igen. Når vi måske bliver forældre. Når vi har en eller anden form for livskrise. Når vi mister et menneske, vi elskede. Så spørger vi

måske en ekstra gang til, hvem vi egentlig er. Og måske forsøger vi at se os selv på en ny måde eller i et andet lys. Studerer os selv og vores egen identitet indgående.

Kender I det der med, at man ser sig selv i spejlet. Kigger på det der hoved, der titter frem og tænker: Hvem er du i grunden? Hvad er din kerne? Og man stirrer og stirrer og til sidst er det, som om, ansigtets træk fortoner sig, og man forsvinder.

Hvad kernen i et menneske er just et af de spørgsmål, som behandles i Christian Jungersens læseværdige nye roman der netop har titlen ”Du forsvinder”. Bogen begynder med en dramatisk familie-scene på Mallorca, hvor far, mor og teenagesøn, Frederik, Mia og Niklas er på biltur og Frederik pludselig begynder at køre som en sindssyg på de farlige snoede bjergveje. Det ender med en ulykke, hvor Frederik kommer på hospitalet. Men er hvad er der sket? Hvorfor gør Frederik pludselig skøring og er ikke længere sig selv? Svaret får den lille familie på det spanske hospital: Frederik har en svulst i hjernen. Svulsten er, viser det sig, godartet, men den sidder orbifrontalt og ændrer hans personlighed. De får at vide, at Frederiks personlighed vil ændre sig, ja faktisk viser det sig, at den allerede har ændret sig en hel del i de foregående par år. Og det går langsomt men sikkert op for hans kone, Mia, at Frederik i et stykke tid faktisk ikke har været sig selv. Frederik var tidligere en succesrig, karismatisk leder af en privatskole, som han fik til at blomstre og vokse. Men Frederik brugte også alt sin tid og al sin energi på skolen, hvor han var elsket og højt respekteret og - viser det sig – så brugte han også sin tid på et par elskerinder.

De år kostede rigtig meget på ægteskabskontoen, og Mia går på et tidspunkt helt ned. De seneste par år har dog været rigtig gode. Mia og Frederik genfinder hinanden i en ny forelskelse, et nyt nærvær, hvor Frederik pludselig har tid til at gøre ting sammen med Mia. Nu går den forfærdelige sandhed op for Mia: Det er Frederiks hjerneskode, der har givet dem et par gode år sammen. Det er det, at Frederik pludselig ikke længere var sig selv, der gav dem den gode tid sammen.

Frederik har dog også brugt sin tid på noget andet de seneste år. Han har nemlig for privatskolens penge spekuleret i højrisikable valutainvesteringer, og det er gået helt galt, med det til følge, at skolen ruineres. Frederik bliver anklaget for økonomisk kriminalitet, og hele tiden lyder spørgsmålet: Har Fredrik et ansvar for sine handlinger? Hvem er skyldig? Fredrik eller hjernesvulsten? For Fredrik er jo ikke længere sig selv. Men hvem er Frederik?

Som en krølle på historien møder Mia i en samtalegruppe for pårørende til hjerneskadede Bernard, der er en skøn advokat, og hun forelsker sig i ham.

Bernards kone har fået en hjerneskade ved en bilulykke, som også Berhard var med i, og Bernard er tæt på at være totalt opofrende over for sin handikappede kone. Mia, der efter Frederiks ulykke har begravet sig i litteratur om neurobiologi og kemiske processer siger selv om Bernard følgende: ”Han er for god til at være sand. Det er alt sammen noget med vasopressin og oxytocin. Det er en kendt sag, at det er de hormoner, der især styrer monogami. Og hans hormonspejl må være kilometer væk fra raske mænds”. Det viser sig at Mia har ret. Bernard har ændret personlighed efter ulykken og er gået fra at være en skruppelløs skørtejæger til at være tæt på, men også kun tæt på alt opofrende over for sin kone. Så hvem er Berhardt egentlig? Og hvornår er et menneske sig selv? Mia ender måske i virkeligheden med at være den, der får den største skade i romanen, for mens de hjerneskadedes udvikling bedres, reduceres Mias verdensbillede til forestillingen om, at der ud over hjernen ingenting er, og at et menneskeliv blot styres af kemiske processer.

Hvornår er et menneske sig selv? Nu vender jeg omsider tilbage til evangelieteksten. Her møder vi jo Peter.

Gad vide, hvad der foregår i *hans* hjerne? Det ene øjeblik bekender han Jesus som Kristus, den levende Guds søn. Det næste øjeblik går han i rette med Jesus, fordi Jesus forudsiger sin død og opstandelse. Peter lover jo også et andet sted i evangeliet

Jesus evig troskab, men ender alligevel med at fornægte ham. Og ham kalder Jesus en klippe, som han vil bygge kirken på!!! Hold da op: En klippe? Peter er jo i vildrede med sig selv, ja han er vel nærmest utilregnelig. Hvornår er Peter sig selv og hvem er da denne Peter? Jo han er vel et menneske. På godt og ondt synder og retfærdig. Ligesom vi andre. Og han er Peter både i troen, i bekendelsen og i fornægtelsen. Men det er bekendelsen af, at Peter i Jesus har mødt Gud, der sætter rammen, der rummer Peter, som han nu engang er i hans pendulere mellem godt og ondt. For med bekendelsen bliver Peter sig selv. Han bliver noget mere end bare denne her forvirrede og usikre mand, han bliver mere end bare kemi i hjernen eller drifter, eller hvad man nu kan give skylden for alle ens genvordigheder. Han får værdighed og ansvarlighed i mødet med Gud, som Gud åbenbares i Jesus. Der, i det glimt, i den relation til Gud, bliver Peter for alvor sig selv.

Og dermed giver evangeliet svaret på, hvordan vi bliver os selv: Det bliver vi, når vi er et i Kristus. Når vi lader ham råde i os i selvforglemmelse, og lader livet flyde igennem os til gavn for de mennesker, vi møder på vores vej. Det er lettere sagt end gjort, og lyder vel lidt mystisk, men det handler måske om at træde et skridt til side selv. Det handler måske om troen på, at jeg ikke skal bære det hele selv, at jeg netop *ikke* skal lave mig et brand for at være eller blive mig selv. Men at jeg skal hvile i, at jeg er Guds med alle mine skavanker og mine fornægtelser.

Jeg kan glo og glo og glo på mig selv i spejlet. Jeg kan ransage min hjerne og diverse psykologi-bøger og finde alskens forklaringer på mine tossede handlinger. Det er der ingen trøst i. Men det er der i, at Kristus er den levende Guds søn, og at jeg er hans. Selvom jeg ikke rigtigt fatter det, helholder jeg mig til invitationen: At jeg må komme med til festen, som jeg er. Både til min venindes fest og til Guds fest. Gud, lad mig tage imod invitationen i åbenhed og uden for meget selvransagelse. Amen.